

Carta del prelat (desembre de 2016)

"Hi ha el risc —adverteix Mons. Echevarría— que l'enrenou de l'ambient ens empenti, gairebé sense adonar-nos, a l'atabalament: a fer-nos perdre l'enfocament que el Senyor és molt a prop". Carta del prelat de desembre sobre l'Advent.

06/12/2016

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Després de la cloenda de l'Any de la misericòrdia, amb abast mundial, comencem l'Advent i un nou any litúrgic. L'Església ens anima a accelerar la nostra anada cap al Senyor. Una recomanació sempre actual, però que, en preparació del Nadal, adquireix encara urgència més gran.

Tots tenim gravades en l'ànima unes paraules que, en les pròximes setmanes, ho omplen tot: *veni, Domine, et noli tardare* [1]; veniu, Senyor, no tardeu. Se'ns convida a posar la mirada en Crist, recordant-ne el naixement terrenal a Betlem i esperant-ne —també amb joia i pau— la gloriosa tornada al final dels temps. Si manqués aquest afany, potser les ocupacions del dia a dia, el repetir-se monòton de jornades gairebé sempre iguals, transformen el nostre caminar quotidià en una existència grisa, sense relleu,

minorant l'expectativa de la trobada amb el Salvador.

D'aquí aquest magnífic crit de l'Església: veniu, Senyor Jesús! Com explicava sant Bernat, entre el primer i l'últim advent discorre *l'adventus medius*, una arribada mitgera de Crist, que ocupa tot l'arc de la nostra existència. «Aquesta vinguda mitgera és com una senda per la qual es passa de la primera a l'última: en la primera, Crist va ser la nostra redempció; en l'última, apareixerà com la nostra vida; en aquesta, és el nostre descans i el nostre consol» [2].

En preparar-nos per a la commemoració imminent del naixement de Jesús a Betlem, aquestes setmanes ens mouen a percebre com Déu s'acosta cada instant a nosaltres, ens espera en els sagraments —especialment els de la Penitència i l'Eucaristia—, i

igualment en la pregària, en les obres de misericòrdia. «Desperta. Recorda que Déu ve. No ahir, no demà, sinó avui, ara. L'únic veritable Déu, "el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob" no és un Déu que és al cel, desentenent-se de nosaltres i de la nostra història, sinó que és el Déu-que-ve» [3].

Cada jornada d'aquesta espera ens situa intensament a la vora de Maria i Josep, també amb Simeó i Anna, i amb tots els justos de l'Antiga Aliança que anhelaven la vinguda del Messies. Endinsem-nos en les fams del Senyor —perquè *m'era deliciosa la companyia dels homes* [4], que es manifesten en la història de la salvació. Com maldem per correspondre? Girem amb més continuïtat els nostres ulls vers la Mare de Déu i el sant Patriarca: meditem com esperaven, amb un afany més gran en cada jornada, el naixement del Fill de Déu. És lògic

considerar que, durant els mesos que van precedir aquest celestial esdeveniment, les converses girarien al voltant de Jesús. Adquireixen gran actualitat les paraules del nostre Pare: ***Acompanya amb goig Josep i Santa Maria... i escoltaràs tradicions de la Casa de David:***

Sentiràs parlar d'Elisabet i de Zacaries, t'entendriràs davant l'amor puríssim de Josep, i el teu cor bategarà fortament cada vegada que anomenin el Nen que naixerà a Betlem... [5] Us suggereixo que afinem amb més afecte en el rés de l'Àngelus.

En aquesta època nostra, tan complexa com apassionant, hi ha el risc que l'enrenou de l'ambient ens empenti, gairebé sense adonar-nos, a l'atabalament: a fer-nos perdre l'enfocament que el Senyor és molt a prop. Jesús se'ns dóna del tot, i res més normal que ens demani molt. No

entendre aquesta realitat significa no entendre o no endinsar-se en l'Amor de Déu.

Però no imaginem situacions anormals o extraordinàries. El Senyor espera que ens esmercem en la realització dels deures quotidians propis d'un cristià. Per això, us proposo que aquestes setmanes — que en tants països es caracteritzen per un *crescendo* de preparatius externs per al Nadal— suposin en el vostre caminar una *crescendo* de recolliment en el tracte amb Déu i en el servei generós i alegre als altres. Enmig de les presses, de les compres —o de les estretors econòmiques, potser lligades a certa manca de seguretat social—, de guerres o catàstrofes naturals, hem de saber-nos contemplats per Déu. Així trobarem la pau del cor. Adrecem la mirada a Crist que arriba, com el Papa comentava fa unes setmanes, citant una coneguda frase de sant

Agustí: «"Tinc por que el Senyor passi" i no el reconegui; que el Senyor passi davant meu en una d'aquestes persones petites, necessitades, i jo no m'adoni que és Jesús» [6].

En particular, tinguem millor cura dels detalls de pietat que fan més íntim i càlid el tracte amb Déu, i preparem a Jesús Infant una posada acollidora: per exemple, senyar-nos amb pausa, sabent-nos acollits per la Trinitat i salvats per la Creu; recollir-nos, amb naturalitat però amb devoció, a l'hora de beneir la taula o de donar gràcies a Déu pels aliments; mostrar, en les genuflexions davant *el Betlem perenne del sagrari* [7], la fermesa d'una fe concreta i actual; acompanyar una almoina amb un somriure; saludar amb afecte la nostra Mare en les imatges, preparant en aquests primers dies de desembre la solemnitat de la seva Immaculada Concepció... En l'aridesa

de certes jornades, la Mare de Déu ens farà trobar flors plenes de bon aroma, del *bonus odor Christi* [8], com es narra en les aparicions de la Mar de Déu de Guadalupe a sant Juan Diego, que commemorem el dia 12.

A partir del 17 de desembre, l'espera de Jesús es torna santament impacient: el qui ha de venir, arribarà sense tardança, i ja no hi haurà por a la nostra terra, perquè Ell és el nostre Salvador [9]. «Quan sentim parlar del naixement de Crist, guardem silenci i deixem que aquest Nen ens parli; gravem en el nostre cor les seves paraules sense apartar la mirada del seu rostre. Si el prenem en braços i deixem que ens abraci, ens donarà la pau del cor que no coneix ocàs. Aquest Nen ens ensenya allò que és veritablement important en la nostra vida. Neix a la pobresa del món, perquè no hi ha un lloc a l'hostal per Ell i la seva família.

Troba aixopluc i empar en un estable
i ve agombolat en una menjadora
d'animals. D'aquest no res, però,
brolla la llum de la glòria de Déu»
[10].

Quan el tracte amb Déu adquireix
aquest gust serè i feliç tan propi de la
cova de Betlem, brolla al nostre
voltant, com a fruit madur, també un
ambient familiar més intens i ple de
goig, tan unit a aquestes dates. Per
això l'Església ens empeny a disposar
millor el cor durant l'Advent, i ens
encoratja a oblidar reclams d'estar
per casa, soroll que ens despista,
superficialitat d'allò que és
immediat... Potser ens ocupem de
moltes qüestions, i ens manca
assossec en el tracte amb Déu. Si
assolim aquesta calma en la relació
amb el Senyor, la oferirem també als
altres: la convivència més estreta els
dies de Nadal ens apartarà de
discussions, enuigs, impaciències o
lleugereses, i gustarem de descansar

i pregar junts, de nodrir bones estones de família, de llimar prejudicis o rancúnies que potser van quedar dins l'ànima.

No us preocupeu si, malgrat la bona voluntat, algunes vegades ens assalten les distraccions en les pràctiques de pietat. Però lluitem per adquirir la fortalesa sobrenatural i humana necessària per rebutjar-les. Renovem amb perseverança l'afany per construir dins nostre un pessebre vivent on acollir Jesús, a força d'estones de pregària davant el pessebre , encara que en ocasions ens doni la impressió d'estar amb el cap als núvols. Penseu llavors que sant Josepmaria no es desanimava a veure's així en alguns moments seus davant el Senyor. El 1931 anotava: ***conec un ase de tan mala condició que, si hagués estat a Betlem al costat del bou, en lloc d'adorar, submís, el Creador, s'hagués menjat la palla del pessebre*** [11].

Per això, m'omple de goig que es difongui, en molts països, el costum cristiana d'instal·lar un pessebre a les cases.

No deixeu de recordar-vos aquests dies de la gent sola o que passa necessitats, i d'aquells que podem ajudar d'una manera o altra, conscients que els primers beneficiats som nosaltres mateixos. Procureu encomanar aquesta sol·licitud tan cristiana a parents, amics, veïns, col·legues: quin detall tan cristià, entre tants, el d'alguns fidels de l'Obra que durant algunes nits van a oferir una mica de menjar i de beure a persones sense llar, i també als qui s'ocupen de vigilar el descans dels ciutadans.

Abans de posar fi a aquestes línies, vull agrair de nou al Sant Pare l'afecte que em va palesar en l'audiència del passat 7 de novembre, i la benedicció que va impartir als

fidels i apostolats de la Prelatura.
Continueu pregant per la seva
persona i les intencions, amb
l'esperança ferma que Jesucrist, en el
Nadal que ve, vessi amb abundància
els seus dons sobre l'Església, el
Romà Pontífex i el món sencer.

I recorrem molt filialment a la Mare
de Déu durant els dies de la novena a
la Immaculada. Sentim l'orgull sant
de ser fills de tan bona Mare, que
amb el seu fer —com apuntava sant
Josepmaria— ens col·loca cara a cara
amb Jesús. Aquest tracte ens
impulsarà també a augmentar amb
goig la proximitat a les malaltes i als
malalts. No deixeu de meditar
l'afecte i la proximitat paterna amb
què el nostre Fundador ens va
acompanyar ja els primers nadals de
la història de l'Obra: a soles amb Déu,
amb Maria i Josep; i amb cada un i
cada una de les seves filles i dels seus
fills que vindríem a l'Opus Dei.

Amb tot afecte, us beneeix, us
demana més oracions, més fidelitat,
+Xavier

Roma, 1 de desembre del 2016.

[1] Litúrgia de les hores, Primeres
vespres de diumenge I d'Advent,
Preces.

[2] Sant Bernat, Discurs 5 sobre
l'Advent, 1 (Litúrgia de les hores,
dimecres de la I setmana d'Advent,
segona lectura).

[3] Benet XVI, *Homilia*, 2-XII-2006.

[4] Cfr. *Prv* 8, 31 (Vg).

[5] Sant Josepmaria, *Sant Rosari*,
segon misteri de goig.

[6] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 12-X-2016 (cfr. Sant Agustí, Sermó 88, 14, 13).

[7] Sant Josepmaria, AGP, sec. A, leg. 3, carp. 3, cit. en *Camino. Edición crítico-histórica* (ed. Pedro Rodríguez), Rialp, 3a ed., Madrid 2004, pàg. 1051

[8] 2 Cor 2, 15

[9] Missal Romà, 19 de desembre, Antífona d'entrada (cfr. *Hb* 10, 37).

[10] Papa Francesc, *Homilia*, 24-XII-2015.

[11] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, n. 181 (25-III-1931). Cit. a J. L. Soria, *Maestro de buen humor*, Rialp, 3a ed., Madrid 1994, p. 91.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-desembre-del-2016/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-desembre-del-2016/) (04/08/2025)